

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: **M. P.**
zastoupený advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečníkovou
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

za účasti: nezl. **V. Š.**, zastoupený zákonnou zástupkyní L. Š.
zastoupený advokátkou Mgr. Vladislavou Skoupou
sídlem Pekařská 13, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 2. 2017, č. j. MV-146609-5/SO-2016,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 26. 8. 2016, č. j. OAM-1751-29/PP-2016, a napadené rozhodnutí potvrdila. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobci zamítnuta žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle § 87e odst. 1 v návaznosti na § 87d odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť je důvodné nebezpečí, že by žadatel při svém pobytu na území mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
2. Žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí zhodnotila důvody zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu a ztotožnila se se závěry správního orgánu prvního stupně. V daném případě hrozba narušení veřejného pořádku vyplývá z osobního jednání účastníka řízení. Komise vycházela především z výpisu z evidence Rejstříku trestů, který si vyžádala dne 7. 2. 2017 a z rozsudků uvedených v tomto výpisu. Žalobce se opakovaně dopustil závažných trestných činů, za něž byl pravomocně odsouzen. Svým chováním tak skutečně, aktuálně, opakovaně a dostatečně závažně ohrozil základní zájem společnosti, kterým je v daném případě respektování právního řádu. Žalovaná rovněž posoudila, zda neudělení povolení k přechodnému pobytu žalobci není nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného a soukromého života. Po celkovém posouzení všech okolností případu dospěla k závěru, že vzhledem k povaze vědomého protiprávního jednání žalobce převážil veřejný zájem na ochraně před porušováním právních norem České republiky nad zájmem na ochraně rodinných vztahů. Žalobce doložil rodný list V. P., nar. X, který ode dne 28. 11. 2015 užívá příjmení Š., a ve kterém je žalobce uveden jako otec nezletilého. Nezletilý V. Š. byl svěřen do péče matce paní L. Š., která uvedla, že žalobce se o syna nestará a nikdy nestaral, pouze posílá výživné. Nad rámec posuzované věci žalovaná z cizineckého informačního systému zjistila, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění do 20. 1. 2019.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobce navrhl soudu, aby rozhodnutí žalované i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a aby žalovaná uložil povinnost uhradit žalobci náklady řízení.
4. Napadené rozhodnutí považuje žalobce za nesprávné a nezákonné, neboť žalobce v současné době nepředstavuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti. V případě prvních dvou záznamů v opisu z rejstříku trestů byly s ohledem na ukládání souhrnného trestu zrušeny výroky o trestu. V případě záznamu pod bodem 4) již uplynula zkušební doba podmíněčného odsouzení, v případě záznamu pod bodem 5) bylo upuštěno od souhrnného trestu vzhledem k rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 5. 2013, sp. zn. 39 T 12/2012. Dne 12. 11. 2016, tj. před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí, uplynula i zkušební doba podmíněčného odsouzení uloženého žalobci na základě rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 5. 2013, sp. zn. 39 T 12/2012, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 12. 11. 2013, sp. zn. 4 To 67/2013. Jedná se o trestnou činnost, která byla spáchána před téměř 10 lety. Od posledního odsouzení se žalobce prokazatelně nedopustil žádného protiprávního jednání a nedostal se do rozporu se zákonem, řádně plnil podmínky podmíněného odsouzení, podrobil se dohledu.

5. Žalobce má za to, že k aplikaci § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nepostačuje skutečnost, že žadatel v minulosti závažným způsobem narušil veřejný pořádek, ale je nutné zkoumat, zda vzhledem k uplynutí času od spáchání trestné činnosti a vzhledem k nashromážděným informacím představuje žadatel i v současnosti aktuální a důvodné nebezpečí pro veřejný pořádek. Aktuálnost a důvodnost nebezpečí nelze dovozovat jen z toho, že žadatel v minulosti spáchal trestný čin, nebo že se trestné činnosti dopustil opakovaně. Přitom žalobce odkázal na některá rozhodnutí žalované a na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, publikované pod č. 2420/2011 Sb. NSS (všechna zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
6. Žalobce trvá na tom, že vzhledem k jeho chování za dobu od spáchání trestné činnosti nepředstavuje v současnosti aktuální důvodnou hrozbu pro veřejný pořádek. Nikdy nebyl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, zkušební doby všech podmíněných trestů již uplynuly. Žalobce se ve zkušebních dobách ani následně nedopustil žádné trestné činnosti a nedostal se do rozporu se zákonem. Svým chováním prokázal, že uložené tresty na něj měly výchovný vliv, napravil se a je schopen žít řádným životem a dodržovat právní předpisy České republiky. Žalobce poukázal na to, že sám správní orgán prvního stupně vázal aktuálnost nebezpečí narušení veřejného pořádku na okolnost, že v době rozhodování o žádosti ještě trvala zkušební doba podmíněného odsouzení. Žalovaná se uplynutím zkušební doby ve svém rozhodnutí vůbec nezabývala, v tomto ohledu je tak podle žalobce napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalobce žije v České republice 18 let, má zde syna, pracuje zde. Integrace žalobce do české společnosti zpochybňuje důvodnost obavy z jeho chování v budoucnosti. Z hlediska aktuálnosti a skutečnosti nebezpečí je podle žalobce třeba zohlednit dobu uplynulou od protiprávního jednání, výši a druh trestu, chování žadatele v tomto období. Správní orgán prvního stupně ani žalovaná se však těmito skutečnostmi nezabývaly.
7. Další pochybení spatřuje žalobce v tom, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, pokud se týká otázky osobních a rodinných poměrů žalobce a historie jeho pobytu na území při posuzování dopadů rozhodnutí od soukromého a rodinného života. Žalovaná opřela svůj závěr o vyjádření bývalé manželky poskytnuté správnímu orgánu ve věci řízení o správním vyhoštění, podle žalobce však k tomuto vyjádření nemůže správní orgán přihlížet, neboť se nejedná o důkaz v souladu se správním řádem a toto sdělení bylo učiněno v jiném řízení u jiného správního orgánu. Žalobce trvá na tom, že správní orgán měl za účelem zjištění osobních a rodinných poměrů provést výslech žalobce a jeho bývalé manželky a matky jeho nezletilého syna V.
8. Žalobce zdůraznil, že sdělení matky obsahuje nepravdivé a zkreslené informace. Jejím dlouhodobým záměrem je navodit takový stav, v důsledku kterého bude žalobci zcela znemožněn styk s jeho nezletilým synem a současně bude muset žalobce vycestovat z území České republiky. I stanovisko orgánu vykonávající sociálně právní orgánu dětí, které je založeno ve spise, je založeno pouze na informacích poskytnutých bývalou manželkou, a ne na základě rozhovoru s nezletilým synem. Obě sdělení jsou tak nepoužitelná pro svou neobjektivnost. Žalobce trvá na tom, že v minulosti pečoval a stále pečuje o svého nezletilého syna, když vůči němu plní svou vyživovací povinnost, a to z prostředků získaných prací na území České republiky. Již samotným plněním vyživovací povinnosti se žalobce podílel na péči o nezletilého syna. Vzhledem k tomu, že žalobci je ze strany matky dlouhodobě bráněno ve styku se synem, nezbylo mu, než se

domáhat úpravy styku s nezletilým soudní cestou, podáním návrhu na zahájení řízení u Městského soudu v Brně. Z uvedených skutečností podle žalobce vyplývá, že napadeným rozhodnutím bylo nepřiměřeně zasaženo do rodinného a soukromého života žalobce i jeho syna V. Žalobce by přišel o možnost stýkat se se synem poté, co bude styk upraven soudem.

III. Vyjádření žalované k žalobě a vyjádření osoby zúčastněné na řízení

9. Ve vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že žalobce svým chováním skutečně, aktuálně, opakovaně a dostatečně závažně ohrozil základní zájem společnosti, kterým je v daném případě respektování právního řádu. Komise rovněž posoudila, zda neudělení povolení k přechodnému pobytu účastníku řízení není nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného a soukromého života. Po celkovém posouzení všech okolností případu dospěla k závěru, že vzhledem k povaze vědomého protiprávního jednání žalobce převážil veřejný zájem na ochraně před porušováním právních norem České republiky nad zájmem na ochraně rodinných vztahů. Žalobce doložil rodný list V. P., nar. X, který ode dne 28. 11. 2015 užívá příjmení Š., a ve kterém je žalobce uveden jako otec nezletilého. Nezletilý V. Š. byl svěřen do péče matce L. Š., která ve vyjádření uvedla, že žalobce se o syna nestará a nikdy nestaral, pouze posílá výživné. Nad rámec žalovaná uvedla, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění do dne 20. 1. 2019.
10. Vzhledem k uvedeným skutečnostem žalovaná navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
11. Podáním doručeným soudem dne 12. 4. 2017 oznámil nezletilý V. Š., který ve správním řízení vystupoval jako účastník řízení, že bude v řízení před soudem uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. K věci uvedl, že tvrzení žalobce obsažená v žalobě se nezakládají na pravdě. Integrace žalobce nebyla možná z důvodu, že žalobce byl několikrát uznán vinným z páchání úmyslné trestné činnosti, bylo na něj podáno trestní oznámení pro neplacení výživného, byl bez domova, žil na ulici, užíval omamné látky. V současné době sice údajně pracuje, ale nemá ani písemnou pracovní smlouvu (viz protokol z jednání konaného dne 20. 4. 2017 u Městského soudu v Brně, sp. zn. 40 P 64/2016), výživné platí nepravdělně, na urgenci matky nezletilého (viz příložené složenky). Na žalobce je v současnosti vedeno pět exekučních řízení (viz výsledek vyhledávání z centrální evidence exekucí ke dni 3. 4. 2017). Osoba zúčastněná na řízení má za to, že žalobce podal návrh na úpravu styku k nezletilému synovi pouze na tím účelem, aby znemožnil správním orgánům vyhoštění z České republiky s odkazem na styk se synem, který však již více než 4 a půl roku neprobíhá, a za účelem uplatnění práva na spravedlivý proces spočívající v právu na osobní vystupování v soudním řízení. Návrh na úpravu styku žalobce podal rovněž proto, aby měl argumenty pro toto řízení, o čemž svědčí SMS zpráva, kterou žalobce zaslal matce nezletilého syna dne 14. 12. 2016, a v níž žádal podpis čestného prohlášení, že žalobce se s nezletilým pravidelně stýká a hradí výživné. Toto čestné prohlášení matka odmítla podepsat, protože se nezakládá na pravdě. Matka nezletilého podala návrh na zbavení žalobce rodičovské odpovědnosti k Městskému soudu v Brně, neboť žalobce se s nezletilým již více než 5 let nestýká, o syna neprojevuje zájem. Kontakt se žalobcem odmítá i sám nezletilý, o čemž svědčí i výchovná zpráva opatrovníka ustanoveného Městským soudem v řízení vedeném pod sp. zn. 40 P 67/2014. Městským soudem byl vydán rozsudek, kterým soud udělil matce nezletilého souhlas k podání žádosti se změnou příjmení nezletilého V. na příjmení Š. Z tohoto rozsudku

vyplývá, že otec o nezletilého neprojevuje nejméně od září 2012 žádný zájem, neplní ani stanovenou vyživovací povinnost, na jeho výchově se žádným způsobem nepodílí. Toto rozhodnutí soudu podle osoby zúčastněné na řízení dokládá, že žalobce o nezletilého nepečuje. Pro dokreslení situace uvedla, že dne 22. 8. 2016 bylo vydáno rozhodnutí, kterým bylo žalobci pravomocně uloženo správní vyhoštění. Osoba zúčastněná na řízení má za to, že žalobce nemá v České republice s ohledem na uvedené skutečnosti vybudováno rodinné ani sociální zázemí. Žalovaná podle ní správně usoudila, že žalobce představuje závažné, skutečné a aktuální ohrožení veřejného pořádku, a že nemá v České republice odpovídající rodinné a sociální zázemí.

IV. Posouzení věci soudem

12. Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
13. Žalobce předně namítal, že v daném případě nebylo možné aplikovat § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce v současné době nepředstavuje aktuální důvodnou hrozbu pro veřejný pořádek. Trvá na tom, že vzhledem k jeho chování za dobu od spáchání trestné činnosti nepředstavuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti. Této námitce soud nepřisvědčil.
14. Podle § 87e zákona o pobytu cizinců se na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu vztahují obdobně důvody podle § 87d odst. 1.
15. Podle § 87d odst. 1 písm. b) zákona ministerstvo žádost o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
16. Výkladem pojmu „*veřejný pořádek*“, resp. „*závažné narušení veřejného pořádku*“ se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v již zmíněném usnesení ze dne 26. 7. 2011 č. j. 3 As 4/2010-151. V tomto usnesení vyslovil právní názor, že „[z]působ a meze použití opatření z důvodu veřejného pořádku upravuje směrnice 2004/38/ES obecně zejm. ve svém čl. 27. Z odst. 2 daného ustanovení vyplývá, že taková opatření musí být provedena v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby, které musí představovat ‚skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti‘, přijetí opatření nelze odůvodnit okolnostmi nesouvisejícími s dotyčnou osobou nebo generální prevencí. Směrnice přitom ještě upřesňuje, že předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření ještě neodůvodňuje.“ Dále rozšířený senát uvedl: „Soudní dvůr EU se při výkladu použití výhrady veřejného pořádku rovněž omezil spíše na konstatování obecnějších principů a mezi užití této výhrady členskými státy, aniž by hodnotil konkrétní okolnosti skutkového stavu jednotlivých případů, a konečné posouzení věci ponechal v kompetenci vnitrostátních soudů. Uvedl, že zatímco zásada volného pohybu osob by měla být vykládána extenzivně, u výhrady veřejného pořádku je naopak nutné použít výklad restriktivní (srov. bod 18 rozsudku ze dne 4. 12. 1974 ve věci *Van Duyn*, 41/74, Recueil, s. 1337; bod 23 rozsudku ze dne 19. 1. 1999 ve věci *Calfa*, 348/96, Recueil, s. I-11; bod 64 rozsudku ze dne 29. 4. 2004 ve věci *Orfanopoulos a Oliveri*, C-482/01, Recueil, s. I-5257; bod 45 rozsudku ze dne 10. 3. 2005 ve věci *Komise proti Španělsku*, C-503/03, Sb. rozh., s. I-1097; bod 23 rozsudku ze dne 10. 7. 2008 ve věci *Jipa*, C-33/07, Sb. rozh., s. I-5157). [...] Soudní

dvůr stanovil obecný test použití výhrady veřejného pořádku, který „předpokládá kromě společenského nepořádku, který představují všechna porušení práva, existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.“; tedy, 1) nestačí pouhé porušení práva, ale 2) musí existovat skutečná a dostatečně závažná hrozba, 3) dotýkající se základního zájmu společnosti (srov. bod 35 rozsudku ze dne 27. 10. 1977 ve věci Bouchereau, 30/77, Recueil, s. 1999; bod 21 rozsudku ve věci Calfa; bod 66 rozsudku ve věci Orfanopoulos a Oliveri; bod 46 rozsudku ve věci Komise proti Španělsku; bod 43 rozsudku ze dne 7. 6. 2007 ve věci Komise proti Nizozemí, C-50/06, Sb. rozh., s. I-4383; bod 23 rozsudku ve věci Jipa). Tento závěr se ostatně nyní promítá i do znění čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES. [...] Soudní dvůr uznává, že různé státy mohou mít různé zájmy, jejichž sledování spadá pod pojem veřejného pořádku a pojem veřejného pořádku se může měnit i v čase (srov. bod 18 rozsudku ve věci Van Duyn; bod 26 rozsudku ze dne 28. 10. 1975 ve věci Rutili, 36/75, Recueil, s. 1219; bod 34 rozsudku ve věci Bouchereau); nicméně v kontextu Společenství je nutno chápat pojem veřejného pořádku tak, aby jeho působnost nemohla být stanovena jednostranně členským státem bez možnosti kontroly ze strany Společenství (srov. bod 27 rozsudku ve věci Rutili). Také se státy mohou dovolávat pouze svých vlastních důvodů veřejného pořádku, nikoli důvodů jiného členského státu (bod 25 rozsudku ve věci Jipa).“ Svůj závěr k výkladu pojmu veřejný pořádek pak rozšířený senát formuloval ve výroku tak, že „[p]ři výkladu pojmů ‚veřejný pořádek‘, resp. ‚závažné narušení veřejného pořádku‘ používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity.“

17. V intencích právního názoru vysloveného rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v citovaném usnesení je třeba nejprve vyložit § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a teprve poté je aplikovat na konkrétní okolnosti projednávaného případu. Žalobce v daném případě požádal na základě § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců o vydání povolení k přechodnému pobytu. Podle citovaného ustanovení je rodinný příslušník občana EU, který sám není občanem EU a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem EU, povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu. Toto ustanovení je důsledkem transpozice směrnice 2004/38/ES, ke které došlo zákonem č. 161/2006 Sb. s účinností od 27. 4. 2006. Směrnice 2004/38/ES upravuje právo občanů EU a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států EU. Pro omezení práva pobytu z důvodů veřejného pořádku jsou v čl. 27 a 28 stanoveny podmínky kopírující požadavky dosavadní judikatury Soudního dvora, kterou Soudní dvůr přehledně shrnul např. v rozsudku ve věci C-441/02 *Komise v. Německo* (Recueil, s. I-3449).
18. Čl. 27 směrnice 2004/38/ES stanoví, že s výhradou šesté kapitoly smějí členské státy omezit svobodu pohybu a pobytu občanů EU a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Tyto důvody nesmějí být uplatňovány k hospodářským účelům. Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné

ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.

19. V případě žalobce bylo proto namíste primárně posoudit jeho jednání z hlediska existence důvodného nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území České republiky závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a zkoumat přitom, zda bylo toto jednání skutečné, osobní, aktuální a zároveň dostatečně závažné ve vztahu k důsledkům plynoucím z případného zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu. Závažné narušení veřejného pořádku bylo v daném případě spatřováno v opakovaném páchání trestné činnosti, konkrétně ve spáchání několika přečinů krádeže, neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku a trestného činu obchodování s lidmi.
20. Ze správního spisu, resp. z obsahu trestních rozsudků vyplývá, že žalobce byl v období od 13. 12. 2012 do 22. 1. 2014 celkem čtyřikrát odsouzen za úmyslnou trestnou činnost, ve třech případech za trestné činy proti majetku, v jednom případě za trestný čin proti svobodě. Trestného činu obchodování s lidmi se žalobce dopustil v srpnu 2007 a odsouzen za něj byl rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 24. 5. 2013, sp. zn. 39 T 12/2012, který nabyl právní moci dne 12. 11. 2013 (ke dni rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci, sp. zn. 4 To 67/2013), a to k souhrnnému trestu odnětí svobody na dobu dvou let, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu tří let (tj. do 12. 11. 2016), a k trestu zákazu činnosti – zákazu podnikání s předmětem zprostředkování práce na dobu pěti let. Souhrnný trest byl žalobci uložen i za následně spáchané trestné činy (přečin krádeže a přečin neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku, kterých se dopustil v říjnu 2012, přečin neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku a přečin krádeže ve stádiu pokusu, kterých se dopustil taktéž v říjnu 2012). Dále se žalobce dopustil v listopadu 2012 a v únoru 2013 dvojnásobného přečinu neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku. Ve vztahu k prvnímu přečinu bylo upuštěno od uložení souhrnného trestu s ohledem na uložení souhrnného trestu rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 12. 11. 2013, sp. zn. 4 To 67/2013, ve vztahu ke druhému přečinu byl žalobce odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 8 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu 2,5 let (tj. do 22. 7. 2016).
21. Soud ve shodě se správními orgány dospěl k závěru, že shora vymezené jednání žalobce představuje závažné narušení veřejného pořádku a současně byla splněna i podmínka, že se jedná o nebezpečí aktuální. Soud připouští, že trestného činu obchodování s lidmi se žalobce dopustil téměř 10 let před vydáním napadeného rozhodnutí, nelze však přehlédnout, že tento trestný čin nebyl zdaleka jediným protiprávním jednáním žalobce, ale že kromě toho žalobce následně spáchal několik dalších úmyslných trestných činů, a to v poměrně krátké době po sobě. Ačkoli se v jednotlivých případech nejednalo o závažnou trestnou činnost (což lze dovodit z toho, že žalobci nebyl uložen žádný nepodmíněný trest odnětí svobody), šlo o opakování trestné činnosti v krátkém časovém odstupu, což je rovněž významnou okolností podporující závěr, že hrozba narušení veřejného zájmu je skutečná a závažná.
22. Při posouzení otázky, zda nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, bylo v době rozhodování správních orgánů aktuální, je třeba zdůraznit, že s výjimkou prvního trestného činu páchal žalobce trestnou činnost v relativně blízké době před vydáním napadeného rozhodnutí (v letech 2012 – 2013), v době vydání

prvostupňového rozhodnutí (26. 8. 2016) byl dokonce žalobce stále ve zkušební době stanovené rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 12. 11. 2013, a zkušební doba stanovená rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 22. 1. 2014, sp. zn. 12 T 92/2013, uplynula nedlouho předtím (22. 7. 2016). V době vydání druhostupňového rozhodnutí (28. 2. 2017) sice zkušební doba stanovená rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci již uplynula (běžela do 12. 11. 2016), tato skutečnost však bez dalšího neprokazuje, že se žalobce napravil a že neexistuje obava z jeho chování v budoucnu. Domněnka, že se podmíněně odsouzený osvědčil, nastává ze zákona až po uplynutí jednoho roku od uplynutí zkušební doby (pokud soud před uplynutím této doby nevyslovil, že se žalobce osvědčil), přičemž tato doba ještě v době rozhodování správních orgánů běžela. Z hlediska aktuálnosti hrozícího nebezpečí o narušení veřejného pořádku žalobcem rovněž nelze pominout, že žalobci nebyly uloženy pouze podmíněné tresty odnětí svobody, ale rovněž trest zákazu činnosti v délce trvání pěti let, který běžel i v době rozhodování žalované. Nelze tedy přisvědčit žalobci, že v době vydání napadeného rozhodnutí bylo prokázáno, že žalobce je schopen žít řádným životem a dodržovat právní předpisy České republiky.

23. Ze všech uvedených důvodů soud přisvědčil závěru, že v době rozhodování o povolení k přechodnému pobytu zde existovalo nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, tato podmínka pro zamítnutí žádosti podle § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců tedy byla splněna.
24. Soud nepřisvědčil ani námitce týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu ohledně osobních a rodinných poměrů žalobce, resp. dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života.
25. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná se přiměřeností dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince ve smyslu § 174 a zákona o pobytu cizinců zabývala na str. 5. Posoudila všechny okolnosti případu a vzhledem k povaze vědomého protiprávního jednání žalobce dospěla k závěru, že v daném případě převážil veřejný zájem na ochraně před porušováním právním norem České republiky nad zájmem na ochraně rodinných vztahů. Žalovaná vycházela z předloženého rodného listu, ve kterém je žalobce uveden jako otec nezletilého V. Š., rozeného P. Nezletilý V. byl svěřen do péče matky, která ve vyjádření uvedla, že žalobce se o syna nestará a nikdy nestaral, pouze posílá výživné.
26. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že je výhradně na cizinci, aby v řízení tvrdil své osobní či rodinné vazby, které mohou být rozhodnutím dotčeny, neboť se jedná o jeho intimní sféru. Pokud tak neučiní, správní orgány vycházejí z podkladů obsažených ve správním spise (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2017, č. j. 3 Azs 84/2016-39).
27. Žalobce sice namítal nesprávnost a nedostatečnost odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k dopadu do jeho soukromého a rodinného života, v průběhu správního řízení však neuvedl žádné správními orgány nezohledněné skutečnosti, které by mohly mít na posouzení dopadů do jeho soukromého a rodinného života vliv. V celém průběhu správního řízení ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu uvedl pouze to, že hradí výživné na svého nezletilého syna (ve vyjádření před vydáním prvostupňového rozhodnutí ze dne 5. 8. 2016), tuto skutečnost však správní orgány obou stupňů zohlednily. Správní orgán prvního stupně vzal skutečnost, že žalobce platí výživné na nezletilého syna, v úvahu, přihlédl však k tomu, že dle vyjádření matky má nezletilý ze

svého otce strach, nechce se s ním stýkat, nestará a nestaral se o něj, a že výživné může platit i z Ukrajiny.

28. Námitku, že byl nedostatečně posouzen jeho soukromý a rodinný život, postavil žalobce výlučně na vztahu k nezletilému synovi V., který je občanem České republiky. Jak však vyplývá z obsahu správního spisu (zejména ze zprávy odboru sociální péče a školství ze dne 19. 2. 2016, ale i z vyjádření matky nezletilého a z výpovědi samotného žalobce z jiného řízení), žalobce se na péči o nezletilého V. žádným způsobem nepodílí, syn je vychováván pouze matkou, s otcem se od roku 2012 nestýká, pouze přispívá výživné ve výši 800 Kč měsíčně. V roce 2015 soud rozhodl o udělení souhlasu matce k podání žádosti o změnu příjmení nezletilého na příjmení Š. Nezletilý V. tehdy vypověděl, že on sám chtěl, aby se jmenoval po matce, nelíbilo se mu, že má příjmení po otci, který se o něj nestará a nezajímá. Z těchto podkladů má soud za prokázané, že žalobce o nezletilého syna od roku 2012 nepečuje, dítě bylo svěřeno do výlučné péče matky, žalobce se s ním nestýkal, ani o něj neprojevil zájem.
29. Ačkoli žalobce namítal, že mu matka nezletilého syna znemožňovala se se synem stýkat, toto své tvrzení nijak nedoložil a neuvedl nic, z čeho by vyplývalo, že se za dobu od roku 2012 jakkoli snažil navázat se synem kontakt. Pokud teprve v prosinci roku 2016, tedy po vydání prvostupňového rozhodnutí v tomto řízení (a rovněž po vydání pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění), podal návrh na úpravu styku s nezletilým synem, nelze toto jeho jednání hodnotit jinak než jako jednání účelové se záměrem, aby žalobce zlepšil svoji pozici v těchto řízeních. Tento postup je však v rozporu s dosavadním prokázaným nezájmem žalobce o syna.
30. Co se týče námítka, že správní orgány měly provést výslech žalobce a jeho bývalé manželky L. Š., je třeba konstatovat, že žalobce v celém průběhu řízení provedení těchto důkazů nenavrhoval. Vzhledem k tomu, že povinnost provádět výslech účastníka či jiných osob za účelem posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince ani nevyplývá ze zákona, nelze správním orgánům klást k tíži, že tyto výslechy neprovedly a vycházely jen z podkladů založených do správního spisu (ať už z vyjádření matky nezletilého, nebo ze spisu Policie ČR). Pochybení nelze spatřovat ani v tom, že správní orgány vycházely z podkladů, které byly použity v rámci řízení o správním vyhoštění. Podle § 50 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, který se v tomto řízení podpůrně použije, mohou být podklady pro vydání rozhodnutí zejména návrhy účastníků, důkazy, ale i skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti či podklady od jiných správních orgánů.
31. Pokud žalobce namítal, že vyjádření matky nezletilého syna a sdělení orgánu sociálně právní orgány dětí, z nichž správní orgány vycházely, obsahují nepravdivé a zkreslené informace, je třeba zdůraznit, že žalobce, ačkoli měl možnost se s podklady obsaženými ve spise (včetně těchto vyjádření) seznámit a k těmto se vyjádřit, této možnosti nevyužil, tvrzení obsažená v těchto podkladech nijak nezpochybnil a ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí se omezil na tvrzení o placení výživného. Proti obsahu předmětných vyjádření nebrojil ani v podaném odvolání, které podal pouze blanketní, aniž by na základě výzvy doplnil odvolací důvody. Ostatně ani v žalobě žalobce neuvedl, v čem konkrétně mají být předmětná vyjádření nepravdivá a zkreslená. Ani této námitce tedy soud nepřisvědčil.

32. Soud z uvedených důvodů ve shodě se správními orgány věc posoudil tak, že v případě žalobce v žádném případě nemohly převážet jeho zájmy týkající se soukromého a rodinného života nad veřejným zájmem na dodržování právních norem České republiky. Kromě syna V. žalobce na území České republiky žádné jiné osobní vazby nemá a o svého syna se dlouhodobě nezajímal a nepečoval o něj. Na syna žalobce pouze platí výživné, to je však možné činit i mimo území České republiky. S ohledem na opakovanou trestnou činnost žalobce naopak zájem na ochraně veřejného pořádku České republiky převážil nad rodinnými vazbami žalobce, které jsou velmi slabé.

V. Závěr a náklady řízení

33. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
34. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.
35. Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, právo na náhradu nákladů tak tato osoba nemá.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. dubna 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu